

Duchovné pozadie procesu zjednocovania Európy. I. časť

18.9. 07

V roku 2004 sme boli svedkami historickej chvíle vstupu Slovenska do EÚ. Väčšina občanov SR tento vstup vnímala hlavne ako prínos v rovine očakávaného ekonomického zlepšenia situácie, pričom iný zmysel, nejakú hlbšiu ideu tohto procesu zjednocovania krajín Európy ani nehľadala, prípadne je im ľahostajná. K objasňovaniu zmyslu tohto procesu neprispela ani kampaň pred vstupom, ktorá sa z úst politikov javila nedôveryhodné a to aj z toho dôvodu, že samým politikom sú hlbšie súvislosti európskej integrácie neznáme. Čo vlastne znamená proces vzniku Európskej únie v kontexte svetovej histórie, v kontexte duchovného vývoja ľudstva vôbec, aký má zmysel a cieľ? To sú otázky nad ktorými sa skúsime ďalej zamyslieť.

Veľké dejinné udalosti sa konajú na pozadí určitej duchovnej atmosféry, ktorá je daná konkrétnou konfiguráciou duchovných síl. Pod týmito silami myslíme duchov času, ktorí sa pravidelne striedajú a sú pôvodcami impulzov a inšpirácií vyvolávajúcich zmeny vo vývoji dejín sveta. Aj za procesom vytvárania zjednotenej Európy môžeme presne identifikovať pôsobenie duchov času. Súčasný proces zjednocovania Európy súvisí s rokom 1989, keď nastupuje malý 72-ročný duch času Zachariel (Jupitér), ktorý vládne v období 1989-2061. Archanjel Zachariel je v zmysle duchovného pôsobenia okrem iných funkcií aj ochranným duchom Európy a inšpirátorom procesu jej zjednocovania. Rok 1989 bol rokom pádu socialistického bloku, čo bol nutný prvý krok k vybudovaniu zjednotenej Európy. Motorom tohoto procesu sa stali hlavne Francúzsko a Nemecko, ktoré v rannom stredoveku tvorili jadro Franskej ríše. To tvorí paralelu k rokom 463-817 n.l., keď tiež vládol Zachariel ako veľký 354 ročný duch času. V Európe vtedy prebiehal na troskách rímskej kultúry zrod západnej kresťanskej kultúry a vznik nových štátnych útvarov. Práve Franská ríša a hlavne Karol Veľký hrali v tomto procese dôležitú úlohu. Franská ríša bola vtedy iniciátorkou zjednocovania Európy na princípoch kresťanstva a garantom vzniku a rozvoja stredovekej vzdelanosti a kultúry. Ďalším menším obdobím vládnutia Zachariela boli roky 909-981, vtedy tiež prebiehal proces zjednocovania Európy uskutočňovaný rímskym cisárom Otom I. a znovu v rokoch 1485-1557 pokus Karola V. o zjednotenie Európy na katolíckych princípoch.

Súčasnú dobu vlády Zachariela je novodobou snahou o zjednotenie Európy spôsobom primeraným aktuálnemu vládnucemu vyššiemu duchovi času Michaelovi, t.j. demokratickou cestou. Zacharielske obdobie vytvára podmienky na využitie potenciálu Európy v tom najlepšom smere v zmysle vývoja sveta. Každé nové Zacharielské obdobie prebieha za rôznych podmienok, na rôznych úrovniach vedomia a každým svojím cyklom pre svet a hlavne pre Európu, prináša niečo nové. Zachariel je tvorcom civilizácií vo vyššom zmysle s nadnárodným charakterom. Európska integrácia je procesom vytvárania významného civilizačného centra ako dôležitej protiváhy k severoamerickému a východoázijskému ekonomicko-mocenskému centru. Oproti vojnám vedeným v Samaelskom (Marsickom) období, ktoré mali charakter ničivého pustošenia a národno-oslobodzovacím vojnám vedeným v Anaelskom (Venušanskom) období, mali vojny vedené v Jupitérskom období charakter boja civilizácii. O tom svedčí aj súčasná konfrontácia Euro-americkéj civilizácie s Islamským svetom, ktorá sa javí ako boj o základné

svetonázorové a morálne hodnoty. Preto proces zjednocovania Európy je procesom civilizačným so zásadným vplyvom na celý chod dejín sveta.

V určitej konkrétnej dobe sa rodia významné osobnosti, predstavitelia ducha doby, ktorí lepšie ako ostatní vycitujú duchovnú atmosféru. Ich hlavnou životnou - karmickou úlohou je realizovať požiadavky ducha doby primeraným spôsobom v realite. Najznámejšími predstaviteľmi myšlienky vytvorenia zjednotenej Európy v 20. storočí, inšpirovaní nastupujúcim duchom doby, ak nerátame pokus francúzskeho ministra zahraničných vecí Aristida Brianda a jeho nemeckého kolegu Gustava Stresemanna po prvej svetovej vojne o vytvorenie federácie „Spojených štátov európskych“, boli všeobecne známe osobnosti stojace na začiatku procesu zjednocovania ako Jean Monnet alebo „otec Európy“ francúzsky minister Robert Schuman. No ešte pred nimi prvú reálnu politickú víziu (v rámci 20. storočia) o zjednotenej Európe predložil britský premiér **Winston Churchill**. Churchill už v roku 1946, rok po skončení II. svetovej vojny hovoril o dôležitosti európskej integrácie a vyzval na vytvorenie Spojených štátov európskych. Churchill, najskôr armádny dôstojník, potom vojnový reportér a napokon britský ministerský predseda (1940-1945 a 1951-1955) bol jeden z prvých, ktorí vyzvali k utvoreniu „Spojených štátov európskych“. Skúsenosti z druhej svetovej vojny ho priviedli k presvedčeniu, že zaručiť mier môže len zjednotená Európa. Jeho cieľom bolo vylúčiť také európske zlá, ako sú nacionalizmus a vojna, a to raz a navždy. Svoje závery opierajúce sa o poučenia z histórie formuloval vo svojom slávnom prejave k univerzitnej mládeži na univerzite v Zürichu v roku 1946: „Existuje liek, ktorý by za niekoľko málo rokov mohol urobiť Európu slobodnou a šťastnou. Je ním opätovné založenie európskej rodiny, alebo jej pretvorenie do takej miery, ako to budeme vedieť, a poskytnutie štruktúry, pomocou ktorej bude môcť žiť v mieri, v bezpečnosti a slobode. Musíme vybudovať akési „Spojené štáty európske“.

Málokto však vie, že jeho vízia zjednotenej Európy pramenila z inšpirácie a rád jeho poradcu pána **Waltera Johanesa Steina**. Tento pán Stein bol počas II. svetovej vojny poradcom Churchilla v otázkach záležitostí okolo okultného pozadia Nemeckej ríše, čím zohral dôležitú úlohu pri porážke Nemeckej ríše. Je zaujímavé, že Churchill Steina a ani iné okultné súvislosti slovom nespomenul vo svojom skutočne obsiahlom životopise (skladajúcom sa z niekoľkých zväzkov tisíc stranových kníh), čím dodržal klasickú líniu anglických politikov absolútnej mlčanlivosti vo veciach okultných. V skutočnosti je celá anglosaská (a vôbec svetová) politická história vo väčšej či menšej miere priamo ovplyvňovaná určitými ezoterickými spolkami a skutočnosťami*.

Kto vlastne bol táto tajomná osobnosť schopná radiť a ovplyvniť Churchilla, tohto starého pragmatického lišiaka k vážnemu zaoberaniu sa myšlienkou zjednotenia Európy. **Walter Johannes Stein** (1891-1957) bol nemecký filozof a autor veľmi zaujímavých duchovne-vedeckých kníh, tiež historik a učiteľ na prvej waldorfskej škole, antropozof a osobný žiak Rudolfa Steinera. Stein študoval matematiku, fyziku a filozofiu vo Viedni. Po vojne Stein pomohol Steinerovi v agitovaní pre myšlienku sociálnej trojčlennosti. Učil dejiny a nemeckú literatúru na prvej Waldorfskej škole v Stuttgarte. Od roku 1920 viedol rozsiahle prednáškové cykly hlavne z antropozofie a napísal mnoho článkov do rôznych časopisov a niekoľko kníh ako „Zlato v dejinách

a v modernej dobe“, „Západ-východ, Štúdium v národných vzťahoch“, „Práca v dejinách a v modernej dobe“ a iné. Popri- tom prechádzal celým mystickým vývojom a zasväcovacím procesom v duchu rozekrucianskeho kresťanstva. Na základe práve tohto svojho zasvätenia si uvedomoval niektoré skryté súvislosti hlavne v období ranného stredovekého kresťanstva, vo vzťahu k budovaniu Európy a vzhľadom k tajomstvu grálu o čom napísal v roku 1928 významnú knihu „Deviate storočie a svätý grál“. V knihe je centrom rozprávania postava Parzivala od Wolframa von Eschenbacha, ktorú skúma z dvoch strán. Z jednej strany hľadá historické záznamy vzťahujúcich sa práve k obdobiu Franskej ríše, s účelom zistiť role jednotlivých postáv a udalostí ukrytých práve v rozprávaní o Parzifalovi. Z druhej strany rozlíštil Eschenbachovo ukryté duchovné posolstvo, skryté v diele Parzival, ktoré sa javí byť zasväcovacím dokumentom obsahujúcim mocné obrázky ľudského vnútorného vývoja. Stein emigroval pred nacistickým režimom do Anglicka, kde pokračoval vo svojej práci a okrem toho sa stal aj poradcom W. Churchilla. Táto spojica medzi Churchillom a Steinom je veľmi dôležitá, lebo priamo vedie k ezoterickému pozadiu impulzu k zjednoteniu Európy. Práve vzťah a poznanie súvislostí mystéria grálu k vytvoreniu kresťanskej stredovekej Európy, ako aj karmických väzieb medzi jednotlivými protagonistami budovania Franskej ríše a súčasnej doby, sa stalo hlavným dôvodom toho, že Stein si na pozadí pôsobenia ducha času uvedomoval súvislosti našej doby s dobou Franskej ríše. Na základe hlbokého uvedomovania si poslania Európy, ako aj oboznámenia sa s ideou sociálnej trojčlennosti sa stal nositeľom impulzu smerom k politickej realizácii európskych plánov.

V histórii európskej integrácie vidno prenikať dve silné kresťanské línie: katolícka viditeľná oficiálna línia a línia ezoterického kresťanstva. Stein bol pokračovateľom práve skrytej ezoterickej línie kresťanstva. Toto ezoterické kresťanstvo priamo nadväzuje na takzvané grálske ezotérne kresťanstvo, ktoré práve v časoch rannej Franskej ríše malo ešte rovnocenné postavenie s rímskym kresťanstvom. Grálske kresťanstvo môžeme chápať ako pokračovanie skutočného ezotérneho kresťanstva odvodzujúcej svoj pôvod od apoštola Jána. Grálskym kresťanstvom v širšom zmysle bolo aj keltské kresťanstvo, ktoré sa rozvíjalo od 4. storočia n.l. viac menej nezávisle od rímskeho katolíckeho kresťanstva. Územne pôsobilo hlavne z priestoru Írska a Škótska. Keltské kresťanstvo nadväzovalo na pôvodné keltské náboženstvo a plynulo začlenilo pôvodnú keltskú mytológiu, postavy a náboženské predstavy do kresťanstva, bez prerušenia vzťahu k matke Zemi a celej ríši elementárnych bytostí. Posvätné miesta druidov, háje, stromy zostali naďalej uctievané. Z keltského prostredia prišla do Európskej kultúry celá mytológia okolo kráľa Artuša a hľadania grálu. Írski mnísi robili misie do celej Európy ešte dávno pred franskými misiami a všade na území Európy zakladali svoje duchovné centrá, ktoré buď neskôr zanikli, alebo ich prebrali rímski katolíci. Silný vplyv zanechalo grálske kresťanstvo aj v Čechách kde hlavne kráľ Václav a Karol IV sa zaujímali a podporovali tieto ezotérne aspekty kresťanstva o čom svedčí fascinácia posvätnou geometriou a budovaním hradu Karlštejn ako hradu grálu. Vplyvy grálskeho kresťanstva v Čechách bolo vidno aj v husitstve (nie náhodou symbol kalich), bratříkoch a Jednote bratskej (Komenský). Grálske kresťanstvo vo svojej vonkajšej pôsobnosti bolo postupne potlačené a označené za herézu. Prevážilo rímske exotérne poňatie kresťanstva, no grálske kresťanstvo sa stiahlo do úzadia a pôsobilo nepriamo ďalej v celej európskej kultúre a duchovnom živote. Nezávislá írsko cirkev bola v priebehu 11. a 12. storočia začlenená do rímsko-katolíckeho systému. Niekedy sa hranice medzi týmito dvoma prúdmi prelínali. Do 15. storočia aj oficiálne katolícke

kresťanstvo obsahovalo silné ezoterické aspekty o čom svedčí aj história templárov, uplatňovanie posvätnéj geometrie v gotike, angelológia Tomáša Akvinského. Napríklad aj veľká postava dominikánov svätý Albertus Magnus, bol nielen filozof a učiteľ Tomáša Akvinského, ale aj alchymista a astrológ. Alebo ako paradoxne, v čase zúriacej inkvizície, keď hocijaká babka korenárka bola upálená za pár poskytnutých bylín, taký Paracelsus a Agrippa z Nettesheimu (otec európskeho okultizmu) vydávali svoje knihy a praktikovali svoju činnosť, pričom ich duchovným učiteľom bol ctihodný katolícky opát J.Trithemius, ktorý v rámci katolíckej cirkvi uviedol svoju prácu o pôsobeniach duchov času.

Druhou líniou je katolícka línia. Vzhľadom k procesu zjednocovania Európy je tu vedomá a cielená snaha katolíckej cirkvi o znovu obnovenie a zjednotenie Európy na základe katolíckeho kresťanstva, ktoré tiež stále čerpá a formuje svoje postoje na základe určitých mystických prejavov. Zaujímavý bol už samotný vznik vlajky EÚ. Autorom návrhu loga je jeden francúzsky poštár, ktorý sa modlil v dedinskom kostolíku a uvidel Máriu s dvanástimi hviezdami okolo hlavy. Okamžite ho napadla súvislosť s Európskou úniou a svoju víziu podal ako návrh loga. Obdobu tohoto zjavenia by sme našli v bibli v Zjavení sv. Jána, kedy žena vystupuje na nebi a reprezentuje novú epochu. Stojí na Mesiaci, je odetá slnkom a má dvanásť hviezd okolo hlavy. Panna Mária je v ezoternom význame chápaná ako nebeská múdrosť Sofia. Zástava EÚ je tak vyjadrením božskej múdrosti Sophie a okolo nej ako jej pomocníci, kruh dvanástich archanjelov. Pričom jeden z nich, predstaviteľ mužskej vládárskej múdrosti Zacharie/Jupiter ma zvlášť významné postavenie ako vodčí duch Európy. Samozrejme, že môžeme špekulovať do akej miery je úzke jadro vedenia katolíckej cirkvi oboznámené s náukou o duchoch času, ale pravdepodobne si uvedomujú pôsobenie duchovných bytostí času v dejinách ľudstva a vedia, že teraz je znovu vhodná doba pre zjednotenie Európy. Na rozdiel od európskych socialistov a liberálov, hoci aj títo prostredníctvom slobodomurárskych lóži naplňajú tento ideál, chce katolícka cirkev túto zjednotenú Európu vybudovať na kresťanských princípoch, ako tomu bolo už v minulosti. No medzitým sa kresťanstvo, ako aj duchovné členenie človeka zmenilo. Od 15. storočia sa začala vyvíjať duša vedomá, ktorá u človeka súvisí so schopnosťou dospieť individuálnym poznaním k vlastnému svetonázoru vo všetkých otázkach hospodárskeho, kultúrneho, ale aj duchovného života. Ľudia už nemôžu a ani nechcú byť slepo vedení za ručičku ako malé deti, matkou cirkvou. Preto Európa by mala síce byť zjednotená na kresťanských princípoch, ale nie už v zmysle katolíckizmu, ale ezoterného kresťanstva, v takej podobe ako to predkladá Antropozofia a duchovná veda, čiže ako vnútorne uvedomovanú živú silu poznania, správnym spôsobom aplikovanú do praktického života.

S katolíckou líniou je najviac spojená a verejnosti asi najviac známa, postava R. Schumana, politika nazývaného aj otec Európy. Tak ako bol Karol Veľký dominantnou a Zacharielom inšpirovanou postavou 8. storočia, majúcou svoju historickú úlohu, tak jeho ideovou (a možno aj reálnou) inkarnáciou v 20. storočí bol Robert Schuman. Narodený v Alsasku, na pomedzí Francúzska a Nemecka sa cítil viac ako iný súčasne Francúzom aj Nemcom, čo mu prinieslo určitý cit pre Európske záležitosti. Robert Schuman bol humanista a pragmatický vizionár. Ako hlboko veriaci politik a právnik uznával, že nad pozitívnym právom stojí právo prirodzené, že dejiny majú svoj zmysel a že cieľom i kritériom nášho konania musí byť ochrana a dôstojnosť života každej osoby. Dimenzia osobnej, regionálnej, národnej a európskej

identity u neho neboli v konflikte, ale dopĺňali sa univerzálnym chápaním človeka. Bývalý predseda francúzskej vlády o ňom povedal, že „v najväčšej miere mal dve základné vlastnosti, ktoré charakterizujú štátnika: videl veľký obraz a díval sa do ďaleka, bol tvorcom budúcnosti“. Aj preto bol Schuman schopný byť mimoriadnym nástrojom realizácie vyšších duchovných zámerov. Počas II. svetovej vojny bol prvým francúzskym poslancom, ktorého nacisti zatkli. Neskôr po úteku pokračoval v odboji, územie Francúzska neopustil. Po vojne v roku 1946 bol tento kresťanský demokrat požiadaný, aby dal do poriadku rozvrátený finančný sektor štátu ako minister financií. Podarilo sa vytvoriť základ pre zdravý, bezprecedentný rast. V novembri 1947 sa stal predsedom vlády. V apríli 1948 Schuman podpisuje účasť Francúzska v Marshallovom pláne. Organizácia pre jeho koordináciu bola zriadená v Paríži (dnes OECD). V júli po demisii svojej vlády sa stal ministrom zahraničných vecí a zostal ním počas deviatich vlád do r. 1953. Schumanova tzv. Európska iniciatíva, zameraná na založenie Rady Európy, bola napriek opozícii úspešne zavŕšená 5. mája 1949. Vznikla organizácia, ktorá nemala precedens a položila základ pre najširšiu európsku spoluprácu. Podmienkou členstva bola vláda zákona a úcta voči ľudským právam. Ministri zakladateľských štátov odsúhlasili prípravu Konvencie o ľudských právach. Schuman dbal aj o charakter celosvetových vzťahov. Ako minister zahraničných vecí jednej z ôsmich krajín, ktorej zástupcovia zasadali v návrhovej komisii pre prípravu Všeobecnej deklarácie ľudských práv OSN, zaistil silný kresťansko-demokratický vplyv na charakter tohto významného dokumentu, dôležitého pre ďalší vývoj a ochranu ľudských práv vo svete. Ako osoba bol Robert Schuman presvedčeným katolíkom avšak veľmi vzdialeným od akéhokoľvek fanatizmu a dogmatizmu. Jeho súčasníci ho opisujú ako skromného, utiahnutého nikdy nevyhľadávajúceho okázalosť, nechcel nariadovať, a predsa, keď bol pri zodpovednosti a pri moci, Francúzsko bolo skutočne na čele Európy a veľká myšlienka spoločnej Európy napredovala. V januári 1959 prorocký povedal trom mladým poslancom EP v Štrasburgu, že pád komunistického systému a jeho mocenskej štruktúry určite nastane do konca storočia. „Ja sa už toho asi nedožijem, ale vy by ste sa mali“, povedal im.

David Sulík